

De Smoezelkinderen gaan voor het eerst naar school.
Net als alle andere kinderen gaan ze kleuren, zingen en spelen.
Het allermeest verheugen ze zich op de pauze, want ze hebben
in een roestig blikje een stukje smeertaart meegenomen. En als
hun eigen oma Smoezel dan ook nog de invaljuf wordt, kan de
dag helemaal niet meer stuk!

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 387 2

9 789051 163872

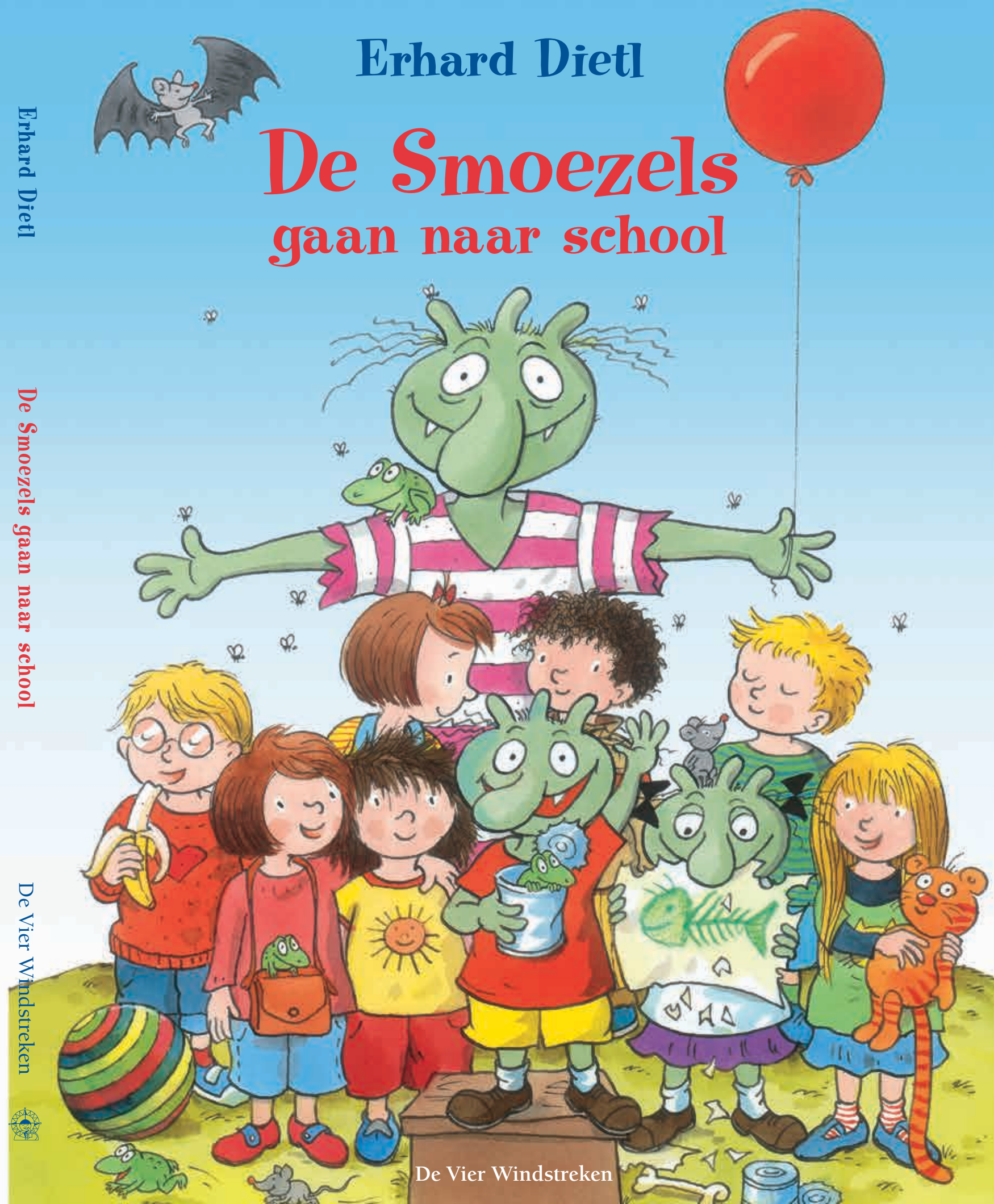
Erhard Dietl

De Smoezels gaan naar school

Erhard Dietl

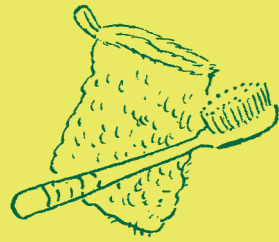
De Smoezels gaan naar school

De Vier Windstreken

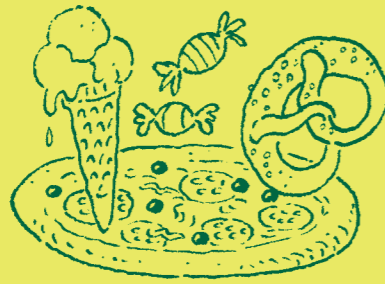

De Vier Windstreken

Smoezels wassen zich nooit en ook tandenpoetsen doen ze niet.

Alles wat jij lekker vindt, vindt een Smoezel vies.

Ze zijn gek op afval, vooral als het stinkt en beschimmeld is.

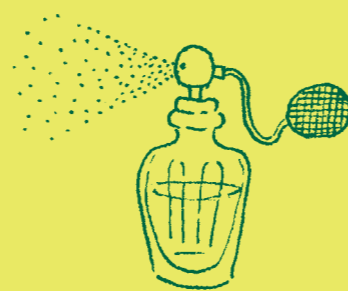
Ze eten smoezelsoep met visgraten of schoenzoolschnitzel met schetentaart.

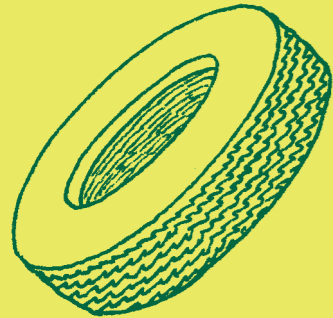
Hoe smoezeliger iets ruikt, hoe lekkerder een Smoezel het vindt.

Van lekkere luchtjes worden ze misselijk.

Smoezels zijn zo sterk dat ze een autoband wel 19 meter ver kunnen gooien.

Ze dansen graag in modderplassen.

Vliegen vallen flauw als ze de adem van een Smoezel ruiken.

Vuurkontje is de huisdraak van de Smoezels. Hij vliegt ze overal naartoe.

Dit is een Smoezel

Smoezels gaan slapen als ze daar zin in hebben. Soms 's nachts, soms overdag.

Met hun drie hoortjes horen ze hoe mieren en kikkers scheten laten.

Smoezelhaar is zo dik dat je het niet met een schaar kunt knippen.

Hun grote knobbelneus wordt vrolijk van alles wat vreselijk stinkt.

Een Smoezel eet alles met zijn sterke tanden: glas, ijzer, hout en steen.

Smoezelspierballen zijn zo hard als staal.

Een smoezelbuik kan alles verdragen. Smoezels hebben nooit buikpijn.

Smoezels stampen graag in de modder en het afval.

Ook verschenen bij De Vier Windstreken over de Smoezels:

De Smoezels vieren een verjaardag

De Smoezels en de nieuwe oppas

De Smoezels maken er een potje van (AVI E4)

Erhard Dietl

De Smoezels gaan naar school

De Vier Windstreken

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Hedi de Zanger

Oorspronkelijke titel: *Die Olchis – So schön ist es im Kindergarten*

© 2014 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 2007 Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in België

NUR 273. 274 / ISBN 978 90 5116 387 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

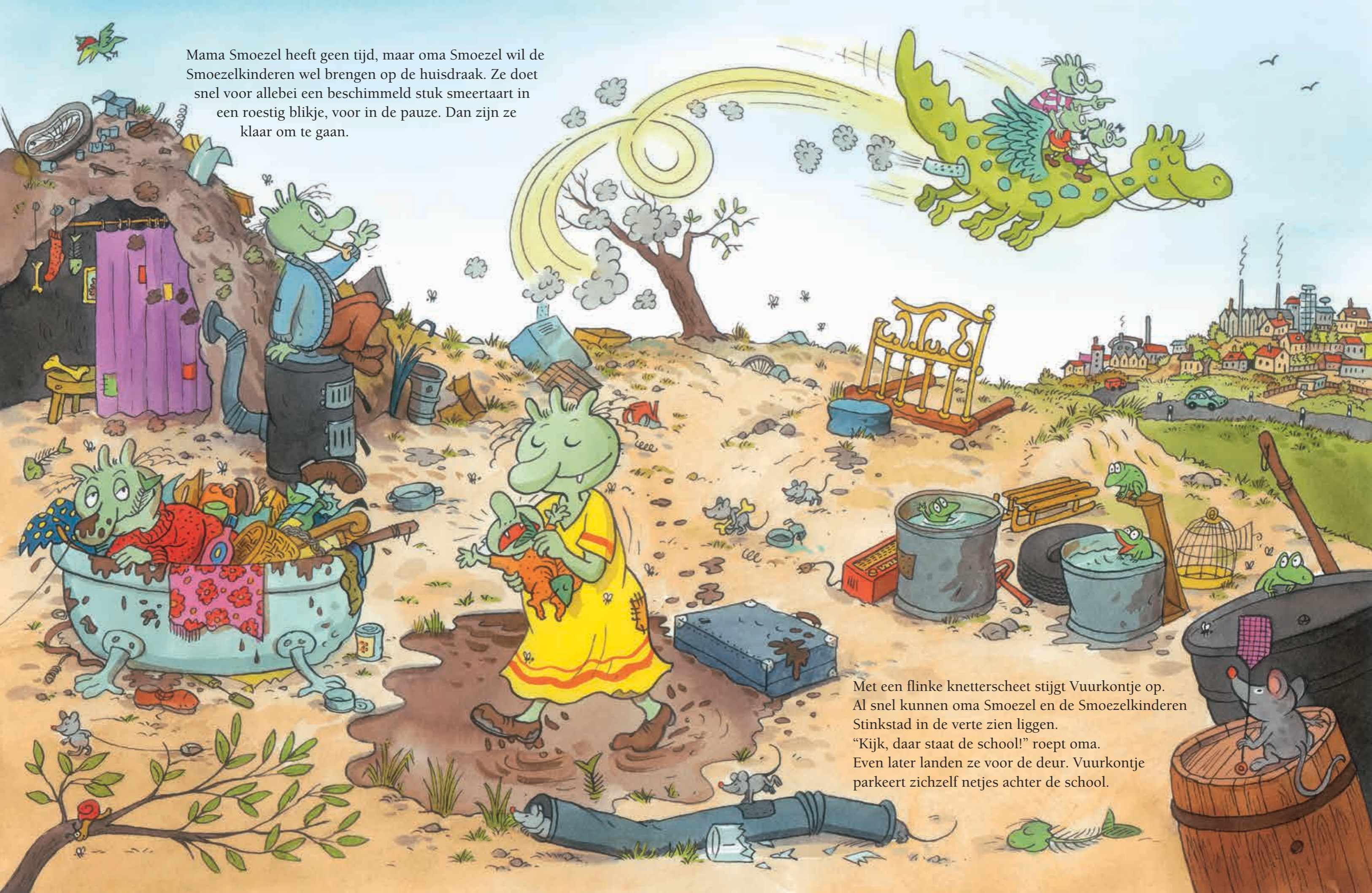

Op de vuilnisbelt van Stinkstad woont de familie Smoezel: papa en mama Smoezel, opa en oma Smoezel, de Smoezeltweeling en de Smoezelbaby. De tweeling speelt een potje modderwerpen. Opeens landt er een dikke klodder modder op de neus van papa Smoezel.

“Potverdriekikkerbillenscheet! Kan een Smoezelpapa dan nooit eens rustig een dutje doen?” moppert hij. “We zijn hier toch niet op de bewaarschool?”
“Wat is een bewaarschool?” vraagt het ene Smoezelkind nieuwsgierig.
“Kun je daar modderklodders bewaren?” vraagt het andere Smoezelkind.
“Nee, papa bedoelt de basisschool,” zegt oma. “Alle kinderen in Stinkstad gaan naar zoiets. Ze leren er liedjes en spelen er samen. En in de pauze eten ze hun boterhammen.”
“Slijmerig slijk en tenenkaas!” roepen de kinderen. “Wij willen ook naar de basisschool! Kunnen we meteen gaan?”

Mama Smoezel heeft geen tijd, maar oma Smoezel wil de Smoezelkinderen wel brengen op de huisdraak. Ze doet snel voor allebei een beschimmeld stuk smeertaart in een roestig blikje, voor in de pauze. Dan zijn ze klaar om te gaan.

Met een flinke knetterscheet stijgt Vuurkontje op. Al snel kunnen oma Smoezel en de Smoezelkinderen Stinkstad in de verte zien liggen. "Kijk, daar staat de school!" roept oma. Even later landen ze voor de deur. Vuurkontje parkeert zichzelf netjes achter de school.

De schoolkinderen hebben net pauze. Ze krijgen allemaal een beker chocolademelk van juf Merel.

“Hoi, wij zijn nu ook op school,” zeggen de Smoezelkinderen. Ze pakken allebei een blikje uit oma’s tas en bijten er met hun sterke tanden grote happen af.

Juf Merel wil ze eigenlijk een standje geven, maar dan gaat haar telefoon.

“O nee, wat een drama!” horen ze haar zeggen. Haar hele huis staat onder water omdat de slang van de wasmachine is losgeschoten. “Ik moet eigenlijk meteen naar huis,” zegt ze tegen oma Smoezel, “maar ik kan de kinderen toch niet alleen laten?”

“Geen probleem,” stelt oma haar gerust. “Gaat u maar, dan zal ik op de kinderen letten.”

“Dat is heel lief van u. Ik zal me haasten,” zegt juf Merel opgelucht.

